

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΕΧΑΪΔΗ

Το «Πανηγύρι»

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ **ΣΕΡΕΦΙΔΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ**

ΣΚΗΝΙΚΑ **ΠΑΡΙΣΗ ΜΑΛΛΑΜΑΤΗ**

ΜΟΥΣΙΚΗ **ΑΛΗΜΙΣΗ ΔΗΜΗΤΡΗ**

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΠΑΠΛΩΜΑΤΑΣ	ΣΕΡΕΤΗΣ ΙΣΙΔΩΡΟΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ	ΚΟΚΚΙΝΗ ΝΙΚΟΛΕΤΑ - ΑΜΠΕΡΙΑΔΟΥ ΣΟΦΙΑ
ΧΝΟΥΔΙ	ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ	ΓΑΡΟΦΑΛΛΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ
ΜΑΡΙΚΑ	ΑΡΜΥΡΙΩΤΟΥ ΜΑΡΙΑ - ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΠΑΓΙΑ	ΦΑΤΣΗ ΑΓΑΠΗ
ΝΑΤΣΙΝΑΣ	ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ ΜΑΚΗΣ
ΦΡΑΓΚΟΡΑΦΤΗΣ	ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ
Α' ΦΑΝΤΑΡΟΣ	ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ - ΤΑΤΣΗΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ
Β' ΦΑΝΤΑΡΟΣ	ΧΑΤΖΗΙΩΑΝΝΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

Αρχές του 1996 το Δ.Σ. του Πνευματικού Κέντρου μετά από εισήγηση του Καλλιτεχνικού διευθυντή αποφάσισε την ίδρυση του Θ.Ε.Δ.Β. Μετά από ανακινώσεις, δημοσιεύσεις, κλπ. 20 περίπου νέοι και νέες δήλωσαν ενδιαφέρον. Το Δ.Σ. προσέλαβε ως συνεργάτη για το εργαστήρι τον ηθοποιό-σκηνοθέτη Παναγιώτη Σερεφίδη. Αρχές Μάη άρχισαν οι πρόβες στο έργο του Α. Τολστόι «*Το Χρυσό Κλειδί*», σε διασκευή του Κώστα Τσιάνου και η πρώτη παράσταση δόθηκε στο Πολιτιστικό Κέντρο «ΛΟΥΙΖΑ» τον Ιανουάριο '97 και ακολούθησαν άλλες 10 παραστάσεις. Η επιτυχία ήταν μεγάλη.

Το επόμενο ερμηγείας των παιδιών, αλλά και η αξία του σκηνοθέτη μας, μας έκαναν να προκηρξίσουμε στο δεύτερο έργο που ήταν «*Η Αυλή των Θαυμάτων*» του Ιάκωβου Καμπανέλλη και μάλιστα εντάξαμε την παράσταση στα πλαίσια του 10ου Φεστιβάλ Δήμου Βύρωνα στο Θέατρο Νέων Δημιουργών «Αννα Συνοδινού».

Έχε εκπληκτική επιτυχία και ο ίδιος ο Καμπανέλλης που παρακολούθησε την παράσταση δήλωσε στο κοινό στο τέλος της: Η αποψηή είναι από τις λίγες βραδιές που αισθανόμαι δικαιωμένος για το έργο μου.

Στη συνέχεια δόθηκαν άλλες 6 παραστάσεις.

Λίγο αργότερα ετοίμασαν το έργο «*Η Παράξενη Νύκτα*» της Ζωής Βαλσίση και η πρεμιέρα έγινε τον Απρίλη του '98 και επαναλήφθηκε τον Γενάρη του '99 στο Πολιτιστικό Κέντρο «ΛΟΥΙΖΑ» στο πλαίσιο του Κύκλου «Μικρή Σκηνή».

Πέραν το καλοκαίρι και στα πλαίσια του 11ου Φεστιβάλ Δήμου Βύρωνα «στη σκιά των Βράχων '98», το εργαστήρι μας παρουσίασε τον «*Πλούτο*» του Αριστοφάνη στο κλεισίμο του Φεστιβάλ.

Αυτή την περίοδο τα παιδιά δούλεψαν εντατικά για να ετοιμάσουν «*Το Πανηγύρι*», που θα δοίμε άποψε.

Για μας εδώ, στο Βύρωνα, η ερασιτεχνική δημιουργία σε όλα τα εργαστήριά μας έχει σαν κωροίχο στοιχείο τη συμμετοχική διαδικασία μικρών και μεγάλων. Επειδή πιστεύουμε ότι η ενασκόληση του ανθρώπου με μια μορφή τέχνης ή καλλιτεχνικής εργοίας του βοηθάει αποφασιστικά στη διαμόρφωση αισθητικής, γνώσης, άποψης είναι χαρ μας που σήμερα περισσότερα από 60 νέα παιδιά, από 8 έως και 30 ετών, συμμετέχουν στο εργαστήρι μας.

Μπαίνοντας στον τρίτο χρόνο λειτουργίας του Θεατρικού Εργαστηρίου συνεχίζουμε την μελέτη μας για τους νέους Έλληνες Θεατρικούς Συγγραφείς, ανεβάζοντας «*Το Πανηγύρι*» του Δημ. Κεκαίδη.

Άλλωστε πιστεύω ότι στο ξεκίνημα του ένα Θεατρικό Εργαστήρι υποχρεούται να γνωρίζει την προσφορά των Νέων Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων στην τέχνη και στα γράμματα.

Από τις πρώτες πρόβες διέκρινα στην αντίδραση των μελών του θεατρικού εργαστηρίου τη διαχρονικότητα του έργου. Σε πολλές από αυτές γινόταν αναφορά και σε καταστάσεις που συμβαίνουν ακόμη και τώρα στην ελληνική ύπαιθρο.

Αυτό βοήθησε πάρα πολύ στο να κατανοήσουν και να προσεγγίσουν τους ρόλους με περισσή αγάπη.

Σ' ένα πανέμορφο σκηνικό χώρο, της Μαλατής Παρίση, τους ήχους της μουσικής του Δημήτρη Αλημίση, συνεχίσαμε τις πρόβες μας για να φτασούμε στην παράσταση που θα δείτε τώρα.

Παναγιώτης Σερεφίδης

.....Ανάμεσα λοιπόν στα έργα του μεταπολεμικού θεάτρου που διεκδικούν την αυθεντικότητα τους στο βαθμό ελληνικότητας που χαρακτηρίζει το θεματικό τους περιεχόμενο και σ' αυτά που διεκδικούν την πρωτοτυπία τους στο βαθμό οικειοποίησης δυτικών προτύπων θεάτρου του παραλόγου, το έργο του Κεκαϊδη κατατάσσεται και την αυθεντικότητά και την πρωτοτυπία σ' αυτό ακριβώς το επίπεδο που είναι νόμιμο κανείς να τις αναζητά, στη δημιουργία δηλαδή μιας ιδιαίτερης θεατρικής γραμμής και γλώσσας, που δεν παραπέμπει μονοσήμαντα σε ήδη γνωστές φόρμες χωρίς να τις αποκλείει βέβαια, καθώς και στην ιδανική αντιστοιχία και συνέπεια ανάμεσα σ' αυτήν και το ιδεολογικό της περιεχόμενο. Το θέατρο του Κεκαϊδη δεν είναι αυθεντικό επειδή έχει εθνική ταυτότητα, αλλά ακριβώς επειδή η θεατρική του γλώσσα έχει ταυτότητα, αυτήν του δημιουργού της....

«Το θέατρο του Δημ. Κεκαϊδη»
Μάνιας Κοιλιάκου

....Ο Κεκαϊδης δεν αποσιώπησε τους ήρωες του από τον τόπο τους, το αντίθετο. τους παρουσιάζει ριζωμένους γερά, τους συνδέει πάντα με μεγάλα ιστορικά γεγονότα, με τη λαλιά, με το κλίμα, με την κίνηση. Κάποτε μάλιστα αυτά τα τελευταία στοιχεία δίνονται τόσο έντονα που πνίγουν σαν φυλλώματα το στόχο.

Θα ήταν όμως λάθος να τοποθετήσουμε τον Κεκαϊδη στο χώρο του νατουραλισμού. Ο Κεκαϊδης, δεν φωτογραφίζει την πραγματικότητα, απλώς χρησιμοποιεί στοιχεία του πραγματικού και καθημερινού καλύτερα για να δομήσει το έργο του....

Από τη μελέτη του Γιώργου Μιχαηλίδη
«Νέοι Έλληνες θεατρικοί συγγραφείς»

Ο Δημήτρης Κεκαϊδης γεννήθηκε το 1933 στα Τρίκαλα της Θεσσαλίας. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα. Ένας από τους πρώτους μαθητές του Κάρουλου Κουν εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο Θέατρο Τέχνης το 1957 με τα δύο μονόπρακτα: «Μακρινό λιπητερό τραγούδι» και «Παικνιδία στις Αλικές» που αποτελούν μία από τις πρώτες επιτυχίες στο νεοελληνικό δραματολόγιο. Άλλα έργα του είναι: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ, ΠΡΟΑΣΤΙΟΝ ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ, Η ΒΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΒΛΙ, ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΙΣ, ΜΕ ΔΥΝΑΜΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΗΦΙΣΙΑ.

Ο Κεκαϊδης ολοκληρώνει και εμβραβύνει το έργο του «Ο μεγάλος Περιπάτος» γράφοντας μετά από πέντε χρόνια «Το πανηγύρι»

θέμα του και πάλι η οικογένειά του Παπλωμάτα, που ζει κάτω από μία τέντα, κάπου στο Θεσσαλικό κάμπο. Γράφει ο Κεκαϊδης το πρόγραμμα της παράστασης του έργου στο Θέατρο Τέχνης το 1982: «“Το Πανηγύρι” γράφτηκε στα 1962 σαν αφιέρωμα στους ανθρώπους του θεσσαλικού κάμπου που εγκαταλείφθηκαν να οβήσουν στο περιθώριο της μεταπολεμικής ανασυγκρότησης. Ξεχασμένοι και καταδικασμένοι στη φτώχεια και την αμορφωσιά, θ' αναζητήσουν διεξοδό στη φυγή που τους προσφέρει ο ύπνος, το κρασί και το όνειρο. Οι νεότεροι, τα πιο ζωντανά κύτταρα, θα καταφύγουν στην πόλη, ανυποψίαστα θύματα κι αυτοί μιας οικονομικής πολιτικής που οδήγησε στην ερήμωση της υπαίθρου και στον υποκεφαλισμό των αστικών κέντρων.»